

Kapitola 3

Zach

Čtvrtek, 15. července, 14:07

„Díky za pomoc, Zachu,“ usměje se na mě zářivě Talia.

Vejde do kuchyně a nese další várku špinavého nádobí – poslední hodinu se pokouším tu hromadu zlikvidovat. Před *mesimeri* se to *U Seléné* konečně trochu uklidnilo. Snažím se být hodný synovec a tak trochu se klidím z cesty.

„Rádo se stalo, *theía*,“ odpovím nahlas, až se to odráží od vykachličkovaných zdí.

Položí talíře vedle dřezu, políbí mě na tvář a pak se vrátí zpátky do restaurace. Celou dobu se usmívá jako sluníčko.

Nick sebou trhne a nervózně si pročísne bílé vlasy.

„Páni, má na tebe vážně vztek, co?“ zamumlá řecky. Pak mi to zopakuje anglicky s těžkým přízvukem. Mávnu rukou na znamení, že jsem mu rozuměl už napoprvé. Ale má pravdu – Taliina vřelost zakrývá *napětí*.

„To je rodinná věc,“ odpovím anglicky.

Rozladěně zamlaská. „Patřím do téhle rodiny déle než ty, chlapče.“ A zase má pravdu. Nick je šéfkuchařem *U Seléné* od jejího otevření před padesáti lety a představoval během mých návštěv stejnou jistotu jako kdokoli z mých

příbuzných. Není ‚dalším dědečkem‘ nebo tak něco, ale rozhodně je víc než rodinný přítel. Ale stejně ho nechci zatahovat do majetkových záležitostí kolem dědictví. A tak mu místo toho prozradím *další* důvod, proč by na mě Talia mohla mít vztek. Mám jich teď v zásobě asi tak tisíc.

„Všiml sis Georgiousových tam venku? U stolu 11?“ Ukážu na dveře, jako by skrz ně mohl zahlédnout pár ve středních letech a jejich tříadvacetiletou dceru, kteří se právě po obědě zvedají k odchodu.

Přikývne a zamračí se. „Co je s nimi?“

„*Theía* se snažila hrát si na dohazovačku.“ Seberu talíře, které právě přinesla, a ponořím je do horké vody. Opřu se o dřez a čekám, až se trochu odmočí. „Myslím, že jsme podle nich s Maiou ve stejném věku, a navíc žijí blízko a naše rodiny se znají celou věčnost. Prý se k sobě určitě budeme hodit... nebo tak něco.“

„A ty nemáš zájem?“

„Kvůli tomuhle jsem opravdu nepřiletěl.“

Zalovím v mýdlové vodě, abych našel drátěnku, a pus- tím se do drhnutí posledních kousků nádobí. Snažím se ignorovat jeho tázavý výraz. Nick se ale už k ničemu dal- šímu nedostane, protože do kuchyně vejde Cy a cestou si odvazuje od pasu modrou zástěru. Podíváme se na sebe a okamžitě oba odvrátíme pohled, jako by se mezi námi opět vzedmulo to napjaté ticho, které padlo včera kon- cem večera na celou rodinu. Protočí na ukazováčku klíče a rychlou řečtinou požádá Nicka, jestli po *mesimeri* může otevřít.

„Žádný problém,“ souhlasí Nick a ukáže zvednuté palce.